GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Rubianes "el galaicocatalà", un esperit lliure.

Opinió | 02/03/2009 | 10:46

Rubianes va ser sempre un tal com raja, i els seus espectacles produien indefectiblement un efecte catàrquic.

Diumenge dia 1 de març era a casa i escoltava Catalunya Ràdio, tal com faig molts matins del cap de setmana. Començava el programa El Suplement i la seva conductora, la Núria Ferré, va anunciar consternada que l'actor Pepe Rubianes acabava de morir a casa seva, a Barcelona.

El mes d'abril passat Rubianes va anunciar públicament que patia un càncer de pulmó, cosa que l'obligava a deixar momentàniament els escenaris. Això passava quan estava representant "La sonrisa del etíope", al Club Capitol de la barcelonina Rambla de Catalunya. De fet aquest era l'anunci de la seva retirada definitiva, ja que aquesta xacra anomenada càncer, que encara no perdona en un percentatge força elevat quan es diagnostica, ja no el va deixar tornar.

Vaig conèixer Pepe Rubianes fa anys. No podria dir quants però segurament uns vint, l'edat que ara té el meu fill, cosa que em fa recordar estones compartides en un local de copes de la meva propietat, i on Rubianes tenia el mal costum d'acudir moltes nits acompanyat de molta plana major de la faràndula barcelonina. Amb ell també vaig coincidir als estudis de Catalunya Ràdio i Ràdio Barcelona, i a platós de televisió de TV3. I vaig compartir amb altres periodistes i humoristes alguns àpats i algunes nits glorioses en algunes de les quals la sortida el sol ens va sorprendre. El tarannà de Rubianes era el reivindicatiu de molts aspectes de la vida. Dels trivials i dels importants, sempre fent-hi broma pel mig, però tractant-los molt seriosament, malgrat aquest humor tan seu. En aquest darrer aspecte hi entra, òbviament, la reivindicació del fet nacional català.

Molts companys i amics amb els que he compartit redacció als diferents mitjans de comunicació on he prestat els meus serveis en el decurs de la meva vida, com ara en Xavier Graset, en Manel Fuentes o en Toni Soler; o humoristes com Andreu Buenafuente, Carles Flavià o els membres del Tricicle, a banda de molts altres que ara no esmentaré, van estar molt pròxims al desaparegut actor, i el seu judici de la seva persona durant aquests dies passats, ha deixat entreveure un home molt sa alhora que polèmic, i amb un gran esperit crític amb la gran majoria de les estructures establertes, i amb els tics de la humanitat en relació a aquestes estructures.

Tal com deia molt encertadament en Xavier Graset, amb qui Rubianes col·laborava habitualment en els seus programes de ràdio, i molt especialment en el que es va dir, "El món s'acaba" de Catalunya Ràdio, va dir del desaparegut actor que era un home d'esperit lliure que feia sempre el que li demanava el cos, i aquesta és una gran afirmació per veritable i simple, però complicada a l'hora de ser aplicada per la gran majoria de la resta del proïsme, que, pels motius que sigui, no tenim aquesta possibilitat de lliure albir.

Rubianes va ser sempre un tal com raja, i els seus espectacles produien indefectiblement un efecte catàrquic. Va ser un home vital i destraler. I a la ràdio, concretament, sempre es deixava anar fins on calia. Era un personatge que, o bé provocava molt rebuig, o molta admiració, perquè precisament era això: un esperit lliure. S'autodenominava com a "galaicocatalà", pel fet de ser gallec de naixement, però sentir-se socialment i cultural català, atesos els molts anys que feia que vivia a casa nostra.

Directors teatrals com Joan Lluís Bozzo el van conèixer professionalment, ja que en un moment de la seva vida va formar part de Dagoll Dagom, la companyia on va destacar i es va donar a conèixer com actor i humorista. I encara que era un home tot envoltat d'humor, els que el vam conèixer entre bastidors sabem molt bé que era una persona més seriosa del què semblava, i que tot allò que volia expressar ho feia en clau d'humor, perquè pensava que si ho feia d'aquesta manera era com precisament arribaria a molta gent i tindria més interès.

Rubianes va ser un home polèmic, que havia fet declaracions molt dures contra coses tan sacrosantes per alguns com "la unidad patria española", de la que un dia va dir "que se la passava pel folre, i que els seus defensors se la podien posar pel cul, a veure si els esclatava d'una vegada". Aquestes paraules de befa van provocar les reaccions dels sectors més fonamentalistes de la defensa de les essències espanyolistes, com ara la "Asociación para la Defensa de la Nación Española", que el va denunciar per injúries contra la seva nació, i van intentar que se'l processés per aquest motiu, cosa que el jutge de torn, amb millor criteri, tarannà democràtic i sentit de l'humor que aquest col·lectiu espanyol, no va fer i va arxivar la causa.

En fi, Rubianes ha passat avall i ens ha deixat una mica orfes d'aquest humor seu tan corrossiu que el va caracteritzar sempre. Encara que mentre sigui a la memòria de molts de nosaltres, dels que el vam conèixer i el vam veure riure obertament i plàcida, dels que el vam escoltar mentre feia els seus monòlegs i ens va fer esclatar, dels que vam compartir un àpat i una copa de vi amb ell, dels que vam seure al seu costat a la taula d'un estudi de ràdio, mai no acabarà de desaparèixer. I encara que només sigui per fastiguejar els enemics del nostre poble, els que no accepten els rubianes perquè els desmunten la paradeta de totes a totes, des d'aquestes pàgines només -vull demanar un somrís sincer a la seva memòria. Per agraïr-li la manera especial com va ser, i per no oblidar molts dels valors que va proclamar, entre ells aquest esperit de llibertat en el sentit estricte de la paraula.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/11763-rubianes-el-galaicocatala-un-esperit-lliure.htm